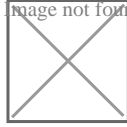

Η Σαρακοστή

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

του Μπάμπη Άννινου

Η καημένη η θεια-Μαργαρώ κάπου θα βρίσκεται εκεί ψηλά τώρα στον παράδεισο, που τόσο πολύ πίστευε, παρέα με τ' αγγελάκια, στα «χρυσά τα σύννεφα», κοντά στην κυρά την Παναγία και όλους τους Αγίους, που θυμιάτιζε και μνημόνευε με τόσες μετάνοιες, κάθε απόβραδο μπροστά στο εικονοστάσι και προσκυνούσε με τρίδιπλες μετάνοιες στη μικρή ενοριακή της εκκλησιά...

Κι όμως, δεν το 'λπιζε να πάει κι έλεγε:

- Κολάζεται κανένας, γιε μου! Κολάζεται και δεν το καταλαβαίνει! Γι' αυτό, δεν πρέπει κανένας να ολιγωρεί και να κάνει τα πρεπούμενα. Εκείνα που μας έχουνε μάθει οι παπασάδες μας και που ξέρανε οι παλιοί...

Κι ανάμεσα σ' αυτά τα «πρεπούμενα», που ενέπνεε μιαν αληθινή

και αφελής ευλάβεια και πίστη, τις μετάνοιες, τα θυμιάματα, τα σταυροκοπήματα, τ' αγιοκέρια που φώτιζαν με την ψιλή τους φλόγα, το εικονοστάσι της γωνιάς με τ' άσπρα νταντελωτά μπερντεδάκια, ολονυκτίες στα πανηγύρια, τους όρθρους στις μεγάλες δεσποτικές γιορτές, την ταχτική παρακολούθηση της λειτουργίας και την αυστηρή τήρηση όλων των θρησκευτικών καθηκόντων, η μεγάλη δουλειά ήτανε η Σαρακοστή κι η νηστεία... Νήστευε τα Τετραδοπαράσκευα, νήστευε τις προηγιασμένες, νήστευε των Αγίων Αποστόλων, το Δεκαπενταύγουστο, της Σταυροπροσκύνησης, κάθε φορά που το έγραφαν τα «χαρτιά» και που το νόμιζε αναγκαίο η ψυχούλα της. Μα η μεγάλη νηστεία ήταν η «Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή».

- Κολάζεται κανένας, γιε μου! Κολάζεται και δεν το καταλαβαίνει! έλεγε η καημένη η θεια-Μαργαρώ, κι εμείς οι πειρασμοί, εκπρόσωποι του Πονηρού και του

Παγκακίστου, μέσα στο ήρεμο αναχωρητήριο της καλής γερόντισσας, εβάλαμε σκοπό να την κολάσουμε!... Μιαν εβδομάδα ολόκληρη, ύστερα από την Καθαρή Δευτέρα, ενήστευε παραδειγματικά, με μαρουλάκια, ελίτσες, βρεχτοκούκια, και κάπου κάπου λιγάκι χαλβά, που ήταν τα μόνα επιτρεπόμενα εδέσματα του νηστίσιμου «οψολογίου» της και μονάχα την πρώτη Κυριακή εμετρίαζε λίγο τη νηστεία κι εμαγεύε κανένα λαδερό, αγκιναροκούκι, κανένα λαδοπίλαφο με ξερό χταπόδι... Κι έπειτα, λιγάκι ρετσινάτο, «για να στυλωθεί κανενός η καρδιά του, γιε μου!» επισφράγιζε πραγματικά την «κατάλυση οίνου και ελαίου».

Όσο για τα καρύδια και τα σύκα, που εφίλευε εμάς, τα παιδόπουλα, ήταν για τη θεια-Μαργαρώ πράγματα απαγορευμένα... Όχι από τα περίφημα «πρεπούμενα», μα γιατί δεν είχε πια κανένα δόντι. Όμως, για μας, τα πάστρευε με προσοχή και δεν μας τα 'δινε ποτέ ατσάκιστα, κι είχε πολλούς λόγους, εκτός από την καλοσύνη της, για τούτο. Φρόντιζε πρώτα πρώτα για την ακεραιότητα της κόψης της πόρτας, που τα μαγκώναμε ανάμεσα και την εκάναμε καρυδοσπάστη, αφήνοντας σημαντικά σημάδια της χρησιμοποίησης αυτής, μα και για την ασπράδα των ασβεστωμένων πεζουλιών της αυλής, που ήταν το τελευταίο καταφύγιο για να τσακίσουμε τα καρύδια, χτυπώντας τα με λιθάρια!...

- Μπρε Ιούδες!... Μπρε Ιούδες! εξεφώνιζε, σαν εκαταλάβαινε κατιτί τέτοιο... Ελάτε εδώ, μπρε, να σας τα τσακίσω εγώ!...

Και δεν ήξερε κανένας τι την επονούσε πιο πολύ απ' τα τρία: τα δόντια μας, το μάγκωμα της πόρτας ή το λέρωμα των πεζουλιών;

Κι όμως εμείς, οι «Ιούδες», εβαλθήκαμε να τη λερώσουμε!... Έξω, στο παράσπιτο, στην άκρη της αυλής, για να μη λερώσει την κουζίνα που άστραφτε από πάστρα και γυαλοκοπούσαν τα μπακιρικά, είχε βάλει να μαγειρέψει το περίφημο λαδοπίλαφό της με το χταπόδι, ενώ για μας, σ' άλλο τσουκάλι, έβραζε αληθινό πιλάφι με το κρέας, ένα «ατζέμ πιλάφι» από κείνα που μονάχα η θεια-Μαργαρώ ήξερε να φτιάχνει αλτρουστικά για την τέρψη των άλλων!... Κι ο Πειρασμός ξελαμπάδιασε μονομιάς μέσα στο μυαλό μας, εκεί που παίζαμε «καλόγερο» στα άσπρα και μαύρα πλακάκια της αυλής... Κι ούτε καιρό δεν χάσαμε σε μάταιη συνεννόηση... Με μια ματιά, συνεννοηθήκαμε και το κακό έγινε. Ένα κομμάτι κρέας, παχύ και όλο ψαχνό, έσμιξε μέσα στο λαδοπίλαφο με τα ισχνά κομμάτια του ξερού χταποδιού...

Με τι καρδιοχτύπι περιμέναμε το μεσημέρι, με τι ανυπομονησία προσμέναμε ν' αρχίσει το φαγητό της, ξεχνώντας μες στα πιάτα το νόστιμο δικό μας πιλάφι και κοιτάζοντας το λαδοπίλαφό της...

Και να... Εκεί που δεν το προσμέναμε

πια, ύστερα από την πρώτη-δεύτερη μπουκιά, το πιρούνι της ανάσυρε το σώμα του εγκλήματος. Το γύρισε από δω, το γύρισε από κει, με ιερή φρίκη. Το γεροντικό της, μα τόσο συμπαθητικό, πρόσωπο πήρε μια έκφραση συντριβής, και μας κοίταξε ύστερα, ενώ εμείς σκύβαμε τα μάτια στα πιάτα μας, έτοιμοι να γελάσουμε, μα χωρίς να μπορούμε... Περιμέναμε τη δίκαιη τιμωρία μας. Μα εκείνη είπε μονάχα με σπαραγμό, σπρώχνοντας το πιάτο:

- Η αμαρτία στο λαιμό σας!...

Κι αλήθεια, θαρρείς σαν η Αμαρτία να ήταν κάτι το ψηλαφητό, κάποιο πράγμα ήρθε κι έκατσε πραγματικά στο λαιμό μας!... Κομπιάσαμε, ξεροκατάπιαμε, αφήσαμε το φαί μας και, μπρουμιτίζοντας στο τραπέζι, αρχίσαμε τα κλάματα.

Τότε η καλή γερόντισσα, που ο θρήνος μας κι η μεταμέλειά μας την είχε συγκινήσει, κατανικώντας κάθε της απέχθεια, κάθε της ευλάβεια και κάθε πεποίθηση, προσπάθησε να μας παρηγορήσει. Και παίρνοντας το κρέας του Πειρασμού, άρχισε να τρώει κι αυτή, μπροστά στα κατάπληκτα και κλαμένα μάτια μας, λέγοντας:

- Να, μπε σεις!... Φάτε!... Κι άστε τα κλάματα!... Να! Φάτε!... ο Θεός δεν ξεσυνερίζει!...

Άκουσε την αφήγηση του διηγήματος

%sarakostiPD%